

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι είκοσιόν μαυρούντες χρόνον
έδρευόμεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Είκοστη του Μαρτίου κι ένατη,
ταραχή' σ' της Εύρώπης τὰ κράτη.

**Ο Ρωμηός ὅπως πάντοτε ψάλλει
τοῦ Τρικούπη μνημόσυνο πάλι.**

Προσκυνητὸ τὸ μνημα του σάν καὶ τὴν πρώτ' ἡμέρα,
ποῦ θάφτηκε ἔδω πέρα.

Προσκυνητὸ τὸ μνημα του καὶ ροδοστολισμένο
σάν τότε, ποῦ τὸν ἔφεραν σ' τὸ φέρετρο κλεισμένο.

Πέρασαν χρόνια δύστυχα, ξεχάστηκε κι ὁ πόνος,
ἔγινε φωτιστέφανος τ' ἀκάνθινο στεφάνι,
καὶ τῆς ἑλληᾶς τὸ σύμβολο, καὶ τῆς ἑλληᾶς ὁ κλώνος
νίκης καὶ δόξης Προδρόμος ἀληθινὸς ἐφάνη.

**Τῆς Λαύρας τελετὴ
καὶ νικητῶν Στρατοί.**

Α'.

Φ.— Περικλῆ κατσουλογδάρτη,
ἴπηγες σ' τὴ γιορτὴ τοῦ Μάρτη,
ἴπηγες σ' τὴ μεγάλη Σχόλη;

Ἦτανε παρὼν κι ὁ Ρήγας,
ποῦ τὸν ἔβλεπες κι ἔσφρίγας,
καὶ τὸ πᾶν ἡκτινοδόλει.

Τὶ λοφία καὶ τὶ κράνη!...
φῶς λαμπρὸν ἐμεσουράνει
καὶ τὴν πλάσιν ἐγαλοῦχει.

Κι ἔπερνοῦσαν λαμπεροὶ
νέας λεβεντιάς καιροὶ
νικηταὶ καὶ τροπαιοῦχοι.

Κι εἶδα τρόπαια, καλέ μου,
κι εἶδα λάφυρα πολέμου,
κι εἶδα κάτι πυροδόλα.

Κι εἶδα δόξαν Βασιλείου,
καὶ μιὰ λάμψις μεγαλείου
ἐφεγγεβολοῦσε σ' ὅλα.

Νέου Μάρτη τελετὴ,
μεγαλύνονται Στρατοί,
κάθε πρόγονος γελᾷ.

Χίλια κι ἑννακόσα τέσσερα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Χίλια διακόσα τέσσερα καὶ μ' ἑνενηντ' ἀκόμα,
ἀνοίγει γιὰ τὴν Ἑλπίδι πεινῶντων λύκων στόμα.

Πέρασαν χρόνια δύστυχα... τώρα σ' αὐτὸ τὸ μνημα
ὕμνειτ' ἑλληᾶς συμβολικῆς ἐργατικὸ μελίσσι,
καὶ τὼρ ἀκούεται παντοῦ πολὺγλωσσο τὸ ρῆμα
πῶς ἡ Πατρίς προώρισταὶ νὰ ζήσει καὶ θὰ ζήσει.

Καὶ τώρα βλέπεις λαμπερὸ τὸ νυσταγμένο μάτι,
κι ἀκοῦς γλυκύλαλα πουλιὰ
νὰ κελαῖδουνε τὴν ἑλῆα,
ποῦ νέα ξαναφύτρωσε κι εἶναι καρπὸ γεμάτη.

Καὶ σήμερα μὲ τῆς ἑλληᾶς ἐκείνης τὰ κλωνάρια
ἐβρόντησαν ἀρματωσιαῖς κι ἔπεσαν παλληκάρια,
κι ἕνας χυμὸς ἐμέστωσε τὸ γένος πέρα πέρα...
προσκυνητὸ τὸ μνημα σου σάν καὶ τὴν πρώτ' ἡμέρα.

Καὶ δοξάζων νέους χρόνους
ἐστεφάνωσα προγόνους
μὲ τὸ μέτωπο ψηλά.

Θὰ γιορτάσω, θὰ χαρῶ...
μὰ θυμᾶσαι, βρε παλάβρα,
πῶς γιορτάσαμε τὴν Λαύρα
μιὰ φορὰ κι ἕναν καιρὸ;

Τὰ θυμᾶσαι, βρε, τὰ χρόνια,
ποῦ γεμάτοι καταφρόνια
ἐγυρᾶμε μὲ δίσκο
ἔμπρὸς σὲ κάθε Βασιλίσκο,
ἔμπρὸς σὲ κάθε μασκαρᾶ,
καὶ μᾶς ἐδίωχναν σκληρά;

Π.— Τὰ θυμοῦμαι, Φασουλῆ,
πλὴν παρακαλῶ πολὺ
μὴ μοῦ λές γιὰ περασμένα.

Γιὰ παλῆα νὰ μὴ μοῦ πῆς,
καὶ μὴ θέλῃς νὰ λυπῆς
ἕνα φίλον σάν κι ἐμένα.

Φ.— Τὰ θυμᾶσαι τὰ παλῆα,
ποῦ σοῦ δίνανε σθερικαῖς,
φάπαις καὶ κατραπακταῖς,
καὶ δὲν ἔδωζες μιλιὰ;

Ποῦ καὶ τότε, Περικλέτο,
τέτοιος Μάρτης σὰν καὶ φέτο;
ποῦ καὶ τότε μιὰ τρανὴ
πολεμὸκρακτη φωνή;

Ποῦ σ' ἐκείναις τῆς ντροπαῖς
νὰ κυττάξης ἀστραπαῖς
καὶ βροντῶν ν' ἀκούσης ἤχους;

Ποῦ ν' ἀφυπνισθῆς σὰν τώρα
μὲ τουφέκια δαφνηφόρα
καὶ λαμπρῶν παιάνων στίχους;

Π.— Τέτοια μὴ μοῦ λές, μουρμούρη,
νὰ μὴ φᾶς καμμιὰ στή μούρη,
ξέχαστα τ' ἀνάθεμά τα.

Τώρα λέγε μου γι' αὐτὰ,
ποῦναι χρόνια ζηλευτὰ,
δόξα καὶ τιμὴ γεμάτα.

Φ.— Δὲν εἰμποροῦσα τότε προγόνους ν' ἀτενίσω
χωρὶς νὰ κοκκινίσω.
Κι' ἂν κι' εἶμαι πρώτη λίμα
ἀδύνατον σὲ μνημῆμα
προγόνου νὰ σταθῶ
χωρὶς νὰ βουδαθῶ.

Ἄκουα τῶν ρητόρων τὴν γλῶσσα τὴν στρυφνή,
κι' ἐγὼ τοὺς περγελοῦσα,
καὶ μόνο στὸ Δαφνὶ
γιὰ δάφναις πηλαλοῦσα.

Κατέδαζα τὰ μούτρα μου τὰ καταντροπιασμένα,
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ
ἔβλεπα τότε, μασκαρὰ,
δάκτυλα τεντωμένα.

Τὰ κλέη δὲν ξεχάνω μεγάλων ἡμερῶν,
κι' ὅταν ἀπὸ τὸν Ρήγα περνοῦσα τῶν Φερῶν,
ἔκανα πῶς δὲν βλέπω καὶ τόκοβα κουμποῦρι
ἐκ φόβου μὴ μοῦ δώσῃ καμμιὰ φτυσιὰ στὴ μούρη.

Κάθε σαχλὸς παλάθρας
μ' ἐμβρόντητο κεφάλι
μοῦλεγε γιὰ τῆς Λαύρας
τὴν Σχόλη τὴν μεγάλη.

Μοῦλεγε γιὰ τὰ χρόνια
τρανῆς παλληκαριάς
κι' ἐκεῖνα τὰ μηλιόνια
τῆς τότε κλεφτουριάς,
κι' ἐγὼ βαστώντας, Περικλῆ, μαρκοῦτσι ναργιλέ,
φουρτοῦνα στὰ μπατζάκια σου, τοῦ φώναζα, τρελλέ.

Σὲ προμάχων καὶ μαρτύρων
σαπφειρίνους οὐρανοὺς
δὲν ἐπέτα τότε νοῦς.

Κι' ὅλ' οἱ πόθοι τῶν ὀνείρων
ἐπτερύγιζαν στὸ σπῆτι
τοῦ Ζωρζῆ Δρομοκαῖτη.

Μὲς στὴν πλάσι τὴν νεκρή,
μὲς στὴ συμφορὰ τοῦ γένους,
καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ
ἔβλεπαν δακτύλους ξένους.

Κι' ἔβλεπα κι' ἐγὼ δακτύλους ἐνὸς κι' ἄλλου φαταούλα
νὰ μακραίνουν γιὰ ρεμούλα,
κι' ἔλεγα στοὺς ἐμβρόντητους: μὴ στὰ τόσα τὰ κακὰ μας
ξένα δάκτυλα ζητᾶτε,
κι' ὅσα γύρω σας κυττᾶτε
εἶναι μοναχὰ δικά μας.

Ναὶ μὲν εἶναι καὶ σὲ τοῦτον τὸν ἐπὶ ζῆλο καιρὸ
τέτοια δάκτυλα καμπόσσα, πλὴν νομίζω καὶ θαρρῶ
πῶς τοῦ χρόνου προϊόντος δὲν θὰ φαίνονται κι' αὐτὰ
σὲ δημόσια λεφτά.

Π.— Εἶναι στὰ καλά του πάλι
τὸ τρελλό σου τὸ κεφάλι,
κι' ὅλα σήμερα τὰ βλέπεις, ἀδελφέ μου, ρόδινα,
κι' ἀγαθὰ κι' ἀνώδυνα.

B.

Φ.— Μὰ τί φάσκελα κι' ἐκεῖνα, ποῦ τρωγα νυχθημερὸν
κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν.
Κι' εἶχα κάνει γιὰ τὸ μέλλον
μῖαν συλλογὴν φασκέλων,
γιὰ νὰ τὴν ἀφήσω σ' ὅλους
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς ἀσυστόλους.

Ἦσαν φάσκελα ποικίλα
διαφόρων ἐποχῶν,
καὶ σὲ μούτσουνα στωμύλα
τάδινα μεγαλουχῶν.

Αἴφνης ὅμως πῦρ ἀνοίγει
καὶ λαιμοὺς τυράννων πνίγει
τιμωρὸς κρεμάλας βρόχος.

Αἴφνης θούρια τονίζω
καὶ μεθ' ὧν ἀτενίζω
τοὺς προγόνους ἀγερώχως.

Αἴφνης κάτι μ' ἀφυπνίζει,
ποῦ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τ' εἶναι,
αἴφνης κόσμος ξεφωνίζει:
χαῖρε, Ρήγα Κωνσταντίνε.

Αἴφνης σάλπιγξ ἀντηχεῖ,
κάθε σκλάβος ἀλαλάζει,
πέφτουν βόλια σὰν βροχή,
πέφτουν μπόμπαις σὰν χαλάζι.

Καὶ γοργόφτερη διαβαίνει
κι' ἀπὸ κύμα καὶ στεριὰ
κόρη λευκοφορεμένη,
ποῦ τὴν λένε Ἀεθεριά.

Εἶπαν πῶς γιὰ τὴν Ἡπειρο στέλλ' ἡ μακαρονοῦ
στρατοὺς ἀπὸ τὸ Βάρι,
ἀλλ' εἶδαν μπρὸς τὸν Φασουλῆ μὲ χρῶμ' Ἀθησυνοῦ
κι' ἐπήρανε ποδάρι.

Αἴφνης βλέπω παρ' ἐλπίδα
μὲ τουφέκι, μὲ λεπίδα
καὶ τὰ μούστακο παιδί.

Καὶ καθένας λόγῃ πάλαι
κι' ἀναδίδεται μεγάλη
νικητήριος ᾠδή.

Αἴφνης στίλβει μιὰς ἀνδρείας καὶ φρονήματος ἀδάμας,
καὶ μὲ μάτια βουρκωμένα
σὲ παλῶν προμάχων ὅπλα παραθέτω τὰ δικά μας
ζηλευτὰ καὶ τιμημένα.

Μέσα σὲ βρονταῖς καὶ κρότους
αἴφνης στίβους ροδοστρώτους
καὶ παλαίστρας διανύω.

Αἴφνης σὲ δαφνῶν σωροὺς
νέους ὄρκους ἱεροὺς
ἐκδικήσεως ὀμνύω.

Αἴφνης μιὰ μεγάλη χέρα μέγα Στάδιον μοῦ δείχνει,
αἴφνης, Περικλέτο ψεύτη,
βλέπω μέσα στὸν καθρέφτη
πῶς στὸ μούτρο μου δὲν μένουν παλαιῶν φασκέλων ἔχνη.

Αἴφνης κυττάζω πῶς δὲν ζῶ σὲ κόσμῳ νυσταλέο,
αἴφνης καὶ σὺ τὸ μέτωπο μ' ἀπορῶς νὰ τὸ ψηλώνῃς,
αἴφνης σὺν Πατριάρχῃ μας σὰν κι' ἄλλοτε δὲν λέω:
πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος καὶ δὲν μᾶς φασκαλόνεις;

Αἴφνης κι' αὐτὸς διάτορος ἀνάστασιν κηρύττει,
αἴφνης θαρρῶ πῶς μ' εὐλογεῖ,
αἴφνης θαρρῶ πῶς μ' ὀδηγεῖ
στὴν πόρτα, ποῦ τὸν ἐπνίξαν οἱ λάτρες τοῦ Προφήτη.

Αἴφνης λειψάνων σκελετοὶ
φανάζουν νέα τελετὴ
πῶς γίνεται τῆς Λαύρας.

Καὶ κυματίζουνε τραναῖς
κι' ἐλπιδοφόραις γαλαναῖς
στὸ φύσημα τῆς αὔρας.

Αἴφνης τοῦ Μάρτη τὰ πουλιὰ
γυρνοῦν στὴν πρώτη τους φωλιά
μ' ἓνα παιάνων τόνον.

Αἴφνης δὲν βλέπεις κουτσουλιαῖς
νὰ πέφτουν ἀπὸ τῆς φωλιαῖς
στῆς μύταις τῶν συγχρόνων.

Γ.

Π.— Αἴφνης περίλαμπρος τιμὴ
τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
αἴφνης ἀκόμη πολεμεῖ
δυστυχισμένη πλάσις.

Αἴφνης ξανοίγω μαχητὰς,
αἴφνης ἢ τὰς κἂν ἐπὶ τὰς
φωνάζουν καὶ κορίτσια.

Αἴφνης βογγοῦν οἱ βράχοι της,
αἴφνης ξεσποῦν ἡ τῇ ράχη της
τῶν ξένων τὰ καπρίτσια.

Βάγια βάγια τῶν βαγιῶν, τῶνε φάρι καὶ κολοῖό...
ἡ τῆς Ἡπείρου τῆς μεριαῖς ξαναρχίζει μακελλεῖό.

Αἴφνης εὐάνδρος ἡ χώρα
ἐξορμᾷ στοὺς ἀνιέρους,
κι' αὐτονόμους βλέπω τώρα
τοὺς ὡς χθὲς ἀπελευθέρους.

Βάγια βάγια τῶν βαγιῶν,
καὶ σφαγαῖς ὡσὰν τραγιῶν
τῶν νηπίων, τῶν γερόντων,
χάριν ξένων συμφερόντων.

Ἔρδι, Λάζαρε, περδὲ,
φθάνουν Ἀλβανῶν ὄρδαι,
κι' Ἀλῆς γίνεται Σατράπης
κάθε Γκέγκης, κάθε Λιάπης.

Ἔρδι, Λάζαρε, περδὲ,
κι' ἡ μεγάθυμος Εὐρώπη
παίζει καραγκιόζ-μπερδὲ,
κι' ἄς σφαγοῦν οἱ παληοὶ ἀνθρώποι.

Φλόγες ὑψόνονται φωτιάς,
βρυχῶνται τῆς Ἀρβανιτιάς
θηρία σαρκοδόρα.

Σφαγαῖς ἐδῶ, φωτιάς ἐκεῖ,
καὶ τὰ συντρέχ' Ἰταλικὴ
Μαφία καὶ Καμόρα.

Δ.

Φ.— Ἡ πριμαντόνα λύσσαξε κι' ἐν οὐ παικτοῖς μὴν παί-
καὶ νῦν ᾠδὴν τονίσωμεν [ζῆς,
κι' αἴφνης προσατενίσωμεν
νέον κλεινὸν Διοικητὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζίης.

Κι' ἐγὼ τώρα προσηνῆς
χαιρετῶ τὸν Εὐταξία,
ποῦναι μιὰ περιφανῆς
πολυμάθεια κι' ἄξια.

Ἄς τονίσωμεν ᾠδὴν
σὲ χαλκέντερον σπουδῇ,
σὲ ταμεῖον ἀπὸ γνώσεις.

Καὶ μετ' ἄλλων περισσῶν
ἔχει σπάνιον προσὸν
τὴν ἐγκράτειαν τῆς γλώσσης.

Τι μὲ βλέπεις κεχηναῖος;
θ' ἀνεβοῦν φηλὰ τὰ φόντα...
κι' ὁ Διοικητῆς ὁ νέος
ἔχει πάμπολλα προσόντα.

Καὶ γιὰ τοῦτον, κουτσομπόλη,
κάνε στίχους τορνευτοῦς...
ἄξιος φωνάζουν ὅλοι,
ἄξιος κι' ἐγὼ μ' αὐτοῦς.

Π.— Κι' ἐγὼ τὸν ξέρω... τί σοφὸς,
καὶ γνωστικὰ θὰ δράσῃ...
Φ.— Βεβαίως, εἶναι κι' ἀδελφὸς
τοῦ φίλου τοῦ Θανάση.

Π.— Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῇ, τί σοῦλθε κατ' αὐτὰς
κι' ὅλο γιὰ Τράπεζαις μιλεῖς καὶ γιὰ Διοικητὰς;
Φ.— Εἰγώ, μωρὲ, γεννήθηκα νὰ γίνω Τραπεζίτης,
κι' ἡ τοιοῦτος ὁ σκοπὸς,
ἀλλ' αἴφνης δὲν εἰζεύρω πῶς
κατήντησα καλαμαράς καὶ στιχουργὸς ψωρίτης.

Π.— Αἴφνης κι' ἐμένα μοῦρχεται μιὰ σκέψις, κασιδιάρη.
Φ.— Τί σκέψις;

Π.— Δὲν κατάλαβες; νὰ φᾶς γερὸ στηλιάρι.